

den mond gedrukt, toen in die nauwe doorgang de kil-vochte wind plots weer gierend op hen aanjoeg.

„Pien in je mond?”

Simon schudde kort van neen.

„Uut voorzorg”, bromde hij wat gesmoord.

„Lurkus zal uut d'r hum zijn”, sprak Jan, toen ze rechts afslande weer even in het luwe kwamen.

„Maar hoe komen we dan ook zoo laat?” vroeg Simon en nu verhaastte hij zijn tred.

„Och.... Gistelle altied met dat verdomde nakaarten; we waren vroeg genoeg klaar”.

„Moet ze uut?” vroeg Simon dan, terwijl hij opnieuw de pas versnelde.

Jan knikte, bleef dan plotseling staan.

„Even....” hijgde hij in een aanval van kortademigheid.

Simon hield in, trampelde wat op zijn beslobkousde laarzen in nerveuzig ongeduld.

„Over?” vroeg hij na een heel kort oogenblik en als zijn broer na een stootende zucht knikte, gingen ze weer jachtend verder, een nauw donker straatje in, waardoor de wind trok als een ijzige tocht.

„Maar wat vlug afeten”, zei Jan, dra weer vertragend en dan korzelig: „Ze heeft waarachtig geen klagen, dat we niet op onzen tied passen”.

Simon had zijn zakdoek weer tegen den mond gedrukt, haalde met een gelijktijdig gebaar zijn schouders op en schudde het hoofd.

Dan haastten ze zwiingend door, gebogen, de linkerhand staag drukkend op den hoogen hoed.

De Lange Delft, die ze doorstaken, lag druilerig doodsch verlaten in den guren Zondagavond met de donkere gesloten winkels als sterfhuizen; om de hoeken der nauwe zijstraatjes snokte de wind in ruwe vlagen; een paar boerinnen liepen moeizaam, 't bovenlijf verscholen achter haar paraplu, over het smalle trottoir; een haastige jongen floot er zijn deuntje door de naargeestigheid.

In het volgende toestekende zijstraatje versnelden de broeders in ongelijke jachting nogmaals zwiingend hun tred, Simon telkens twee of drie passen voor zijn broeder uit.

Jan hoestte kort en scherp in beklemmende hijging, toen ze eindelijk stonden op de stoep hunner woning op de kaai en Simon met den sleutel, welke hij al vier huizen eerder uit zijn zak had gehaald, wat kippig en onzeker tastte naar het slot van de voordeur.

Zoodra ze in de vestibule waren en de ongebruikte paraplu's in den stander zetten, trad juffrouw Lurkus, hun huishoudster, uit de deur van het salet, neeg even koel het vleezige gelaat, waarin de ronde bruine oogen wat strak glansden, keek dan met sterke aandacht